

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. K.**
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č.j. KrÚ 21266/2019/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č.j. KrÚ 21266/2019/ODSH/12, bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), změněno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 11. 2018, č.j. Hl 74729/2018/ODP, a to ve výčtu zákonných ustanovení, podle nichž byla žalobci uložena pokuta; ve zbytku bylo rozhodnutím

žalovaného podle § 90 odst. 5 správního řádu toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce shledán vinným, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, konkrétně tím, že ve 20:54 hodin dne 31. 3. 2017, na pozemní komunikaci, silnici č. I/34 v místě Hlinsko, m.č. Chlum 37, v obci Hlinsko, nezjištěný řidič uvedeného vozidla nerespektoval a porušoval platná ustanovení zákona o silničním provozu, v daném případě § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a ve výše uvedenou hodinu a den na výše uvedené komunikaci a místě překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Uvedenému vozidlu byla přitom naměřena okamžitá rychlost ve výši 69 km/h (po odečtu stanovené tolerance) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přestupkové jednání nezjištěného řidiče, který řídil uvedené vozidlo, jehož byl žalobce v uvedenou dobu provozovatelem, bylo zjištěno a zadokumentováno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy a vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla popsáním jednáním porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek provozovatele vozidla (do 1. 7. 2017 správní delikt provozovatele vozidla) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Předně namítal, že žalované rozhodnutí neobsahovalo řádnou úvahu o výši ukládané sankce. Nebyly zohledněny polehčující okolnosti, tedy že jednání nemělo žádný následek, nedošlo k dopravní nehodě, ke škodě na zdraví či majetku; jednání žalobce bylo toliko omisivní, přestupek byl spáchán nezaviněně. Nebylo prokázáno, že by žalobce na jednání participoval, naváděl k němu apod., přestupek byl spáchán za dobré viditelnosti a za dobrého počasí. Žalobce se dopustil přestupku poprvé, zároveň od spáchání přestupku uplynula dvě léta a proti žalobci nebylo zahájeno jiné přestupkové řízení. Žalobce rovněž odkázal na částku požadovanou ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu ve výši 1 000 Kč, tedy v maximální výši. Oproti tomu však následná pokuta byla uložena ve výši na samotné spodní hranici zákonné sazby. Určená částka ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu tak byla stanovena dle žalobce nezákonně.
4. Měření rychlosti bylo podle žalobce provedeno nezákonně, poněvadž obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále též „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informace o zřízení technického systému umožňujícího takové měření. O úseku měření rychlosti pak neinformovala ani žádná dopravní značka. Bylo tedy prováděno nepřipustné skryté pořizování důkazů.
5. Správním orgánům bylo dále v žalobě vytýkáno, že ve výroku rozhodnutí nevymezily, zda žalobce byl uznán vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo v určitém delším úseku. Ve výroku přitom musí být protiprávní jednání popsáno. Stejně tak ve výroku rozhodnutí absentovala informace o formě zavinění přestupku.

6. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil jeho právo na „férový proces“, neboť jeho věc projednávala Mgr. V., oprávněná úřední osoba, která prováděla dokazování, ačkoliv rozhodnutí ve věci učinil Ing. M. v zastoupení vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Ing. U. Rozhodovala tedy jiná osoba než ta, která prováděla dokazování.
7. Dále právní zástupce žalobce vyslovil podrobně odůvodněný nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.
8. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak uvedeno v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
10. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí co do zjištění skutkového stavu věci a co do právního názoru na něj plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím a na toto odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvala judikuje Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Dále soud uvádí rozhodující skutkové okolnosti ve věci a právní argumentaci.
12. Žalobce brojil proti uložené pokutě a namítal, že v jeho případě nebyly zohledněny polehčující okolnosti. Krajský soud konstatuje, že v daném případě byla žalobci uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby, tj. ve výši 1 500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle něhož se za předmětný přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč].
13. Žalobci byla za předmětné jednání uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, přičemž zákon umožňuje za uvedené jednání uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Pokuta tedy byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Nelze nadto přehlédnout, že žalobce v odvolání proti uložené pokutě ani nebrojil, resp. nepoukazoval na žádnou polehčující okolnost, která by měla být zohledněna (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č.j. 7 As 395/2017-41, bod [14]), či skutečnost, pro kterou by mělo být upuštěno od uložení správního trestu nebo přistoupeno k mimořádnému snížení výměry pokuty. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že správní orgány nezvážily žádné polehčující okolnosti. Správní orgán I. stupně přitom ve svém rozhodnutí (viz s. 8) vzal výslovně v potaz, že překročení dovolené rychlosti bylo bez dalšího následku. Žalovaný

pak na s. 8 – 9 napadeného rozhodnutí doplnil, že se jednalo o jediný přestupek žalobce (nikoli více přestupků projednaných v jednom řízení) a že se žalobce tohoto přestupku dopustil poprvé, na druhou stranu však žalovaný zohlednil i skutečnost, že stanovená nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h byla překročena o 19 km/h, k čemuž došlo v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce v zastavěné oblasti. Žalovaný rovněž dodal, že neshledal důvod pro mimořádné snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“). K tomu krajský soud podotýká, že, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 As 260/2017-34), rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Správní orgány se tedy dostatečně zabývaly veškerými skutečnostmi rozhodnými pro určení výše pokuty, přičemž vzhledem ke všem uvedeným okolnostem krajský soud nepovažuje uložení pokuty ve výši 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby, za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Mimořádné okolnosti pro uplatnění některého z žalobcem odkazovaných institutů (upuštění od uložení správního trestu či mimořádné snížení výměry pokuty) v daném případě neshledal ani krajský soud. Na tento závěr nemají vliv ani další okolnosti, na něž žalobce poukazoval (to, že nedošlo k přímému ohrožení další osoby, to, že nebylo prokázáno, že by žalobce na jednání participoval, to, že byl přestupek spáchán za dobré viditelnosti a za dobrého počasí atd.) a které nelze v dané věci považovat za polehčující okolnosti (srov. příkladný výčet polehčujících okolností obsažený v § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky).

14. Žalobce dále namítal, že částka určená ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu byla určena nezákonně, tedy v maximální možné výši 1 000 Kč dle § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 písm. b) téhož zákona. K tomu krajský soud uvádí, že výzva správního orgánu I. stupně ze dne 5. 4. 2017, č.j. HL 25782/2017/ODP, učiněná dle § 125h zákona o silničním provozu, v posuzovaném případě není předmětem soudního přezkumu (nejedná se o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č.j. 73 A 13/2017-44, bod 55.), přičemž určení částky dle odkazovaného ustanovení zákona o silničním provozu nemá vliv na výši pokuty uložené v průběhu případného následného správního řízení. Námitky žalobce proti uvedené výzvě jsou proto bezpředmětné. Soud přesto nad rámec právě uvedeného doplňuje, že pokud žalobce naznačoval, že správní orgán I. stupně měl zachovat jakousi konzistentnost v určování požadované částky a následně ve výši vyměřené pokuty, pak by tato argumentace paradoxně vedla k nepříznivému závěru pro žalobce, a to k uložení pokuty na samotné horní hranici zákonem stanovené sazby dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, tj. ve výši 2 500 Kč. Podle § 125h odst. 2 věty druhé zákona o silničním provozu sice platí, že při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, dle krajského soudu však na obecní úřad obce s rozšířenou působností v této fázi (tj. ještě před zahájením samotného správního řízení) nelze klást tak přísné požadavky jako v rámci samotného správního řízení ve věci správního trestání. Správní orgán I. stupně po předběžné úvaze a patrně vzhledem k tomu, že v daném případě došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 19 km/h, tedy jen těsně nedošlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, za nějž dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona lze uložit již vyšší pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč,

v blokovém řízení dle § 125c odst. 7 písm. c) pak lze uložit pokutu do 2 500 Kč (tutéž částku lze stanovit ve výzvě dle § 125h odst. 2 věty první zákona o silničním provozu), se rozhodl přistoupit k určení maximální možné částky ve výši 1 000 Kč, což soud s ohledem na tyto okolnosti (i na skutečnost, že k protiprávnímu jednání došlo v blízkosti přechodu pro chodce, v zastavěné oblasti) nepovažuje za postup jakkoli excesivní.

15. Při jednání soudu dne 6. 11. 2019 byl na návrh žalobce proveden důkaz částí materiálu Ministerstva dopravy „*Komplexní metodické stanovisko k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla dle ust. § 125f a násl. zákona č. 361/2000 Sb.*“, konkrétně textem pod bodem 1.5. „*Ukládání sankce za správní delikt provozovatele vozidla*“, č.j. 25/2017-160-OST, ze dne 8. 2. 2017, v němž je s odkazem na judikaturu a odpovídající zákonná ustanovení uvedeno, že správní orgán při určení výše uložené pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem jeho spáchání, přičemž dopustil-li se provozovatel více správních deliktů, o kterých je příslušný vést řízení též správní orgán, vede se společné řízení, v němž se uloží výše pokuty za nejprůšněji postižitelný přestupek, jehož znaky porušení pravidel silničního provozu vykazuje. Krajský soud tyto závěry nikterak nezpochybňuje a podotýká, že žalobce nespecifikoval, jak konkrétně došlo k jejich případnému porušení v nyní posuzované věci. Pokud snad hodlal právní zástupce žalobce navrhnout důkaz textem pod bodem 1.2, kde se doporučuje uložení sankce ve výši 1/2 až 1/4, pak tak měl učinit výslovně při jednání soudu, kde mu k tomu byl dán prostor, naproti tomu výslovně k dotazu soudu uvedl, že již nemá jiné důkazní návrhy (viz protokol z jednání ze dne 6. 11. 2019). I kdyby však právní zástupce žalobce na tomto důkazu trval, soud by ho neprovedl, neboť by nemohl mít žádný vliv na posouzení věci, jelikož výzva podle § 125h zákona o silničním provozu byla vydána před zahájením správního řízení o přestupku a není tak předmětem tohoto soudního přezkumu.
16. Žalobce dále namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k měření rychlosti a pořizování záznamu, neboť zřízení automatizovaného systému nebylo uveřejněno.
17. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle § 24b odst. 2 téhož zákona, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
18. Při jednání před soudem dne 6. 11. 2019 byl proveden důkaz článkem s názvem „Rychlost hlídají v Hlinsku a také v okolních obcích radary“ uveřejněným v Hlineckých novinách v září 2016, autor Miroslav Brychnáč, vedoucí odboru dopravy; článek je dostupný na webové stránce www.hlinsko.cz. Tímto je prokázáno, že mezi místa, kam byly umístěny stacionární měřiče rychlosti, patřila i „silnice I/34 Chlum – od čp. 72 k čp. 132“. Z uvedeného je zřejmé, že informace o pořizování záznamů měření rychlosti byla zveřejněna dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, pročez z logiky věci se ani nemůže jednat o „*skryté pořizování důkazů*“, ani „*důkaz získaný fotografiemi*“ v důsledku toho není opatření v rozporu s právem, jak namítal žalobce. Nejedná se tak o utajené měření rychlosti, přičemž zvolený způsob měření nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do soukromí sledovaných osob (srov. též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č.j. 44 A 13/2018-52, body 91 – 96).

19. Předmětný článek byl v Hlineckých novinách a na webových stránkách města Hlinsko uveřejněn v září 2016 a k měření rychlosti došlo dne 31. 3. 2017, což podle žalobce znamená, že informace není pro danou věc relevantní. K tomu soud konstatuje, že ze zákona neplyne, že by informace o zřízení systémů měření rychlosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii měla jen určitou omezenou časovou platnost. Podstatné je, že v daném případě nedošlo před spácháním předmětného přestupku ke změně vymezení daného místa, popř. k vydání informace o tom, že by rychlost v tomto místě již nebyla měřena (žádnou takovou okolnost ostatně ani netvrdil sám žalobce). Daná námitka proto není důvodná.
20. Z provedeného důkazu rovněž plyne, že před začátkem úseku měla být umístěna dopravní značka č. IP31a „Měření rychlosti“. To plyne i z níže uvedeného stanoviska Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 23. 3. 2016. Pokud tomu tak snad v daném případě nebylo, což nebylo prokázáno, pak soud konstatuje, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky o tom, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou, proto nejsou důvodné (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č.j. 7 As 312/2018-47, bod [28]).
21. Z dalšího důkazu provedeného při jednání dne 6. 11. 2019 - výtisk „Stacionární měřiče. Měření rychlosti ve správním obvodu ORP Hlinsko“, dostupné na: <http://www.hlinsko.cz/mestska-policie/radary>, vyplývá, že Městská policie Hlinsko měří rychlost jízdy výhradně na místech určených Policií ČR. To ostatně plyne i ze stanoviska Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 23. 3. 2016, č.j. KRPE-18298-1/ČJ-2016-1700DP, které je založeno ve správním spise (podle tohoto stanoviska došlo k určení míst k měření rychlosti Městskou policií Hlinsko na období od 25. 4. 2016 do 25. 4. 2017, a to mimo jiné i pro „sil. I/34 Chlum, od čp. 72 k čp. 132“). Z uvedeného je zřejmé, že v posuzovaném případě dne 31. 3. 2017 byla rychlost vozidel měřena zcela v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, které stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
22. Z důkazu výtiskem z portálu www.mapy.cz, který byl rovněž proveden při jednání dne 6. 11. 2019, je patrné, že dům č.p. 37 v obci Hlinsko – Chlum se nachází mezi č.p. 72 a č.p. 132 v téže obci. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že místo měření nespadá pod uvedený úsek. K měření rychlosti skutečně došlo v úseku vymezeném Policií ČR v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, přičemž informace o zřízení systému měření rychlosti byla řádně zveřejněna podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (viz výše).
23. Na tomto místě soud doplňuje, že důkaz výtiskem z portálu www.mapy.cz byl proveden bez návrhu žalovaného, a to na základě námítky vznesené při jednání soudu dne 6. 11. 2019 právním zástupcem žalobce o tom, že místo měření nemělo spadat pod vymezený úsek. Právní zástupce žalobce po provedení tohoto důkazu namítal porušení rovnosti stran k tíži žalobce, přičemž odkázal na zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), v němž má být dle právního zástupce žalobce stanoveno, že soud může „provést důkaz bez návrhu stran, je-li tento důkaz založen ve spise“. Nic takového však v o. s. ř. stanoveno není. Právní zástupce žalobce měl patrně na mysli § 120 odst. 2 větu první o. s. ř., kde je

stanoveno, že „soud může provést jiné než účastníky navržené důkazy v případech, kdy jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu a vyplývají-li z obsahu spisu.“

24. Obecně platí, že nestanoví-li s. ř. s. jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části o. s. ř. (srov. § 64 s. ř. s.). V § 52 odst. 1 s. ř. s. je však stanoveno, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. K tomuto ustanovení (pochopitelně se použije přednostně před § 120 odst. 2 o. s. ř.) je v odborné literatuře (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. Soudní řád správní – online komentář. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 52) mimo jiné uvedeno: *„První odstavec komentovaného ustanovení zakotvuje zásadu vyšetřovací; dává soudům ve správním soudnictví oprávnění provést nejen důkazy, které navrhuje strany řízení, ale také důkazy, jejichž provedení žádný z účastníků řízení nenavrhl, vyvstala-li potřeba jejich provedení v řízení najevo. Soud ve správním soudnictví je tedy s ohledem na zásadu materiální pravdy oprávněn provést důkaz nový, účastníky nenavržený. K tomu přistoupí zejména tehdy, vyplývá-li potřeba jeho provedení z obsahu spisu. Jiné důkazy lze ve správním soudnictví provést ale i za jiných okolností, bude-li to podle soudu pro posouzení věci nezbytné a současně bude zachována rovnost mezi účastníky řízení. V tomto ohledu jde soudní řád správní podstatně dál než občanský soudní řád (ten umožňuje soudu provést i jiné důkazy než ty, které byly účastníky navrženy, jen za podmínek uvedených v § 120 odst. 2 a 3 OSŘ) a umožňuje správním soudům více přiblížit se skutečnému stavu věci, neboť nestanoví tak striktní pravidla pro provádění důkazů nenavržených účastníky jako OSŘ.“*
25. Jelikož až v žalobě žalobce namítl, že informace o měření rychlosti nebyla zveřejněna, soudu nezbylo než učinit tuto skutečnost předmětem dokazování (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č.j. 6 As 53/2019-41, body [8]-[11]). Žalobce nevznesl námitku týkající se zákonnosti provedeného měření již ve správním řízení, přestože k tomu měl příležitost. Pokud by tak učinil, jistě již v průběhu správního řízení by se dozvěděl, že informace o měření rychlosti v úseku mezi č.p. 72 a č.p. 132 v obci Hlinsko – Chlum byla řádně zveřejněna, na což by mohl dále reagovat. Soud v této souvislosti podotýká, že konstantní judikatura zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č.j. 7 As 312/2018-47, ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Pokud by žalobce přednesl svoji argumentaci (včetně námitek o tom, že místo, kde bylo provedeno měření, se nenachází ve vymezeném úseku) již v průběhu správního řízení, součástí správního spisu by patrně byly důkazy, na jejichž základě by se správní orgány s těmito námitkami vypořádaly; v takovém případě by již nebylo třeba provádět dokazování při jednání soudu ve smyslu § 77 odst. 1 s. ř. s., neboť dokazování správním spisem se neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). K dokazování i bez návrhu účastníků tak soud přistoupil zejména v důsledku procesní strategie samotného žalobce.
26. Soud na okraj doplňuje, že námitka o tom, že č.p. 37 v obci Hlinsko – Chlum se dle názoru žalobce nachází mimo úsek mezi č.p. 72 a č.p. 132 v téže obci (jež není důvodná, viz výše), byla navíc uplatněna opožděně (až při jednání soudu dne 6. 11. 2019), přestože skutečnost,

že na silnici I/34 v obci Hlinsko – Chlum v úseku mezi č.p. 72 a č.p. 132 bylo prováděno měření rychlosti, vyplývala i ze shora zmíněného stanoviska Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 23. 3. 2016, jež je součástí správního spisu, a tudíž žalobci nic nebránilo již během správního řízení, resp. nejpozději v žalobě (ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.) uvedenou námitku uplatnit. Tytéž závěry pak platí pro opožděnou námitku (rovněž uplatněnou teprve při jednání soudu dne 6. 11. 2019), že pod stanoviskem Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 23. 3. 2016 není podepsán „ředitel krajského ředitelství, případně pověřená osoba“, kteří jsou k tomu dle žalobce oprávněni, nýbrž pouze vedoucí odboru.

27. Žalobce dále teprve při jednání dne 6. 11. 2019 vznesl námitku, že záznam o přestupku není spolehlivým důkazem, neboť není zřejmé, kde přesně bylo měření provedeno, nelze mít za to, že se tak stalo u domu č.p. 37 v obci Hlinsko – Chlum; místo je dopsáno policistou. Tato námitka však byla vznesena až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, jež v daném případě uplynula dne 20. 5. 2019. Zákon přitom ukládá soudu zabývat se pouze námitkami, které byly vzneseny ve lhůtě pro podání žaloby. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body žalobce může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i judikatura, srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2008 Sb. NSS, kde se uvádí: „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby.*“ Z uvedených důvodů se soud tímto žalobním bodem nezabýval.
28. Žalobce namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda žalobce uznává vinným z jednorázového překročení rychlosti v jenom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém – delším – úseku. Obdobnou námitkou se zabýval kupříkladu Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2019, č.j. 44 A 50/2018-28 (body 30 – 31), kde uvedl: „*[P]odle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.*“ Krajský soud s těmito závěry, jež jsou plně použitelné i v nyní posuzované věci, souhlasí a nevidí důvodu se od nich odchýlit. Daná námitka tedy není důvodná.
29. Podle žalobce je výrok správního rozhodnutí nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění s tím, že ať již bylo řízení vedeno dle staré, či nové právní úpravy, musí být ve

výroku obsažena forma zavinění. S touto námitkou se krajský soud neztotožňuje, neboť ke spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu není třeba zaviněného jednání; odpovědnost za daný přestupek je objektivní. K tomu lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č.j. 6 As 53/2019-41, bod [16], jež se uplatní i v nynější věci: „*[J]ak původní právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu, tak právní úprava novelizovaná (zákonem č. 183/2017 Sb., jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění) obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo změnit a zavinění prokazovat. Daný správní delikt (nyní přestupek) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, který konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).*“ Správní orgány tak nepochybily ani tím, že ve výroku rozhodnutí nevymezily formu zavinění, ani tím, že případně neuvedly, že přestupek byl spáchán nezaviněně. S ohledem na uvedené nemůže jít absence tohoto údaje k tíži žalobce.

30. Žalobce namítal, že dokazování prováděla jiná osoba než ta, která učinila rozhodnutí. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").
31. Jak plyne ze správního spisu, dne 5. 3. 2019 žalovaný zaslal zmocněnci žalobce sdělení o oprávněné úřední osobě, v němž uvedl, že oprávněnou úřední osobou je: Mgr. V., Mgr. F., Mgr. K., Mgr. K., Mgr. D., Ing. M. a Ing. U. Žalobce proti žádné z těchto oprávněných úředních osob nevzněl námitku podjatosti. Žalobou napadené rozhodnutí v zastoupení Ing. U., vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství, podepsal Ing. M., vedoucí oddělení silničního hospodářství a dopravní obslužnosti, přičemž jako osoba, která věc vyřizuje, je zde uvedena Mgr. V.
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č.j. 7 As 158/2016-69 body [45, 46, 48], k této problematice uvedl:
„Smyslem tohoto ustanovení je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy a posílit postavení účastníka řízení tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítnout její podjatost (viz § 14 správního řádu).
Z judikatury přitom vyplývá, že i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenalo by to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1018/2014). (...)

Není v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.“

33. V nyní posuzované věci byl naplněn účel a smysl daného ustanovení, když došlo k zabránění anonymity výkonu veřejné správy. Žalobce navíc byl předem seznámen s tím, kdo bude oprávněnou úřední osobou v jeho věci (každá ze shora uvedených osob, jejichž jména se objevila na žalobou napadeném rozhodnutí, byla rovněž uvedena i ve sdělení žalovaného ze dne 5. 3. 2019), a tedy měl možnost namítnout podjatost konkrétní oprávněné úřední osoby. To však žalobce ani v řízení před žalovaným, ani v řízení před soudem neučinil, pročez jeho námitku soud považuje za nedůvodnou, resp. účelovou.
34. Skutečnost, že oprávněná úřední osoba projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu či jeho zástupce, krajský soud považuje za běžnou praxi, která není v rozporu s právem na spravedlivý proces, přičemž soud v této praxi nespátřuje korupční potenciál či možnost ovlivnění rozhodování politickými vlivy, jak spekulativně namítal žalobce při jednání před soudem dne 6. 11. 2019. Ve správním řízení neexistuje obdoba práva na zákonného soudce ani takové záruky nezávislosti, jakých obecně požívá soudnictví. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č.j. 4 As 270/2015-42 bod [41]: „*To, že správní řád umožňuje, aby v řízení činilo úkony správního orgánu více úředních osob, podporuje i odborná literatura: „Z § 15 odst. 2 ani jiného ustanovení správního řádu nevyplyvá (jakkoliv to ale není vyloučeno), že by ve správním řízení mohla za správní orgán vystupovat pouze jedna oprávněná úřední osoba a že by tak nemohla existovat zastupitelnost, resp. rozdělení procesních úkonů (např. podle jejich povahy či závažnosti) v jednom řízení mezi několik oprávněných úředních osob“ (J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 197). Analogie stěžovatele, že jde o obdobnou situaci, jako kdyby účastník soudního řízení nevěděl, který konkrétní soudce bude rozhodovat jeho věc, není přiléhavá, jelikož v případě orgánů veřejné správy na rozdíl od výkonu soudnictví neexistuje ústavní „právo na zákonného úředníka“. Smyslem úpravy postavení oprávněných úředních osob ve správním řízení je zejména to, aby správní orgány nevystupovaly vůči účastníkům řízení a dotčeným osobám anonymně, ale aby účastník, resp. dotčená osoba věděl, kdo jeho věci vyřizuje (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 197; též Důvodová zpráva k zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád), a mohl případně namítat podjatost. Oprávněné úřední osoby tudíž nezůstávají vůči účastníkům řízení v anonymitě, jak tvrdí stěžovatel.“*
35. Krajský soud se s těmito závěry, jež jsou plně použitelné i v posuzovaném případě, ztotožňuje. Pokud jde o námitku vznesenou při jednání před soudem dne 6. 11. 2019, že není zřejmé, proč Ing. M. podepisoval v zastoupení, jestliže má být sám přímo oprávněnou úřední osobou, soud konstatuje, že tento žalobní bod byl uplatněn opožděně. Jedná o zcela odlišnou námitku, než jaká byla vznesena v žalobě (dokazování prováděla jiná úřední osoba, než která rozhodovala ve věci), pročez ji nelze považovat ani za rozvedení žalobního bodu. Přesto však soud uvádí, že ani z této okolnosti není patrné, že by v dané věci měla rozhodovat vyloučená osoba ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Tím, že Ing. M. podepsal napadené rozhodnutí v zastoupení Ing. U., nedošlo k jakémukoliv zkrácení na právech žalobce.

36. Pro úplnost soud doplňuje, že co se týče otázky obsazení soudu nadnesené při jednání před soudem dne 6. 11. 2019, v nyní posuzované věci se jedná (dle právní úpravy účinné od 1. 7. 2017) o přestupek, za nějž zákon stanoví pokutu, jejíž horní hranice nepřevyšuje 100 000 Kč. V dané věci proto v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce.
37. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Pro úplnost krajský soud uvádí, že pokud jde o žádost žalobce a jeho právního zástupce o anonymizaci osobních údajů v soudních rozhodnutích, která jsou zveřejňována na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, která byla obsažena v závěrečném textu žaloby, pak se nejedná o žalobní bod, nýbrž o žádost směřovanou k Nejvyššímu správnímu soudu, proto se k ní krajský soud nevyjadřuje.
39. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se při jednání soudu práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. listopadu 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

